

Теопільський районний методичний кабінет

**Добірка
заходів
національно-патріотичного
виховання в школі**

Демедюк Валентина Михайлівна

Педагог-організатор

Теопіль - 2016

*Схвалено на засіданні методичної ради Районного методичного кабінету
(Протокол №4 від 25.12.2015р.)*

*Демедюк Валентина Михайлівна
Педагог-організатор
Волице-Полівської ЗОШ I – III ступенів*

*Рецензент – Паламарчук Оксана Олександрівна,
методист з виховної роботи.*

У роботі вчителя, педагога-організатора важливу роль завжди посідає національно-патріотичне виховання. Велика роль приділяється вихованню патріота своєї країни та справжнього громадянина, який досконало знає історію свого народу, символи, культуру.

*Посібник рекомендовано педагогам-організаторам,
класним керівникам загальноосвітніх навчальних закладів.*

Виховний захід присвячений воїнам АТО

Борітеся, поборете, Вам Бог допомагає...

Ведучий:

Історія будь-якого народу містить періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього.

Ведуча:

Україна не раз піднімалася з колін. Побита і ціла в ранах, та нездоланна для ворогів своїх, вона йшла ворогу під кулі, щоб захистити всіх своїх дітей. Терновим шляхом дійшла Україна до сьогоднішніх днів.

Україна:

Сторіччями здригався мій народ

Від ярм, від зрад й кривавих заворушень,

І мову як духовний ополот

Втирали в бруд прямисінько у душах.

Шевченко вмер. І Лесі вже нема.

Є незалежність. Є уже свобода.

І все одно ще темно від примар.

І все одно щось гірко труїть воду.

Ведучий:

Здавалось все скінчилося, давно минуло і більш ніхто не пройде шляхом тих кривавих дій. Та не так здавалось, як вже сталося. Що робиться з тобою, чому ти плачеш, Україно?

Україна:

В вогні та диму страдають мої міста. Мене понищено, спалено. А найбільше серце обливається кров'ю за сотні моїх дочок і синів, які загинули від куль власної влади. Ще болять і кровоточать рани, земля захиляється від крові та сліз матерів, сестер, побратимів.

Учень:

На тебе боляче дивитись,

Нам залишається молитись.

Молитися за волю, за народ,

Щоб вже кінець-кінцем

Добитися свобод.

І вийти з клітки поневолі,
Бо нам кріпацтва вже доволі.

Невже настали Сталінські часи?

Учень:

О, Боже наш, ти нас спаси!

Врятуй нам неньку Україну,

І не зроби з неї руїну.

Ми миру хочемо, добра,

Щоб Україна вільною була.

Всевишній, нам допоможи,

І Батьківщину збережи!

Ведуча:

Раніше для нас, українців, мир – це була повсякденна реальність. На вулицях нашої неньки – України було спокійно, всі діти ходили до школи, посміхалися. Але відбулися різкі зміни, підкралося горе... На Україну напав ворог. І нам, українцям, як ніколи, потрібно усіма силами боротися за мир щоб нам завжди світило тепле,

ясне сонечко, щоб небо було завжди чисте та голубе,
щоб завжди були посмішки на обличчях у людей.

Ведучий:

Вашій увазі вірш «Військові сини України»

Вже занадто багато ми чуємо
Кожен день про кроки війни.
І навряд чи ми спокій відчуємо,
Поки гинуть Вкраїни сини.

Клятий нелюд, підступний, негідний,
Навіть терміна “ворог” не вартий –
Прикривався він жінкою з дітьми...
Хворий розум на інше не здатний!

Але кожного дня погань гине -
Та що Путіним не визнається.
І не мають вони навіть могили –
Так ховають тварину без серця...

Прокидається наша людина
Лише з думкою, кожного дня:
– Стала мирна моя Україна...
– Боже, хай закінчиться війна...

Так, немає війни без убитих...
Загиблих душі приходять назад...
Сліз дружин, матерів не спинити...
Ти – герой, український солдат!

Твої діти, сини, Україно,
Закриваючи тілом кордони,
Знають: слава і честь не загинуть,
І для покидьків є в них патрони!

Наші хлопці – титану міцніше!
Не беруть їх хай кулі та міни!
Хай Господь захищає сильніше!
Слава героям – синам України!

Ведуча:

Як же багато долей скалічено російською владою! Ріки сліз та болю пролилися по Україні.

Ведучий:

Приводом для написання наступного вірша став сюжет телевізійної служби новин про молоду жінку, в якій народився син через добу після загибелі її чоловіка в зоні АТО.

Ведуча: Присвячується загиблому українському солдату.

Учениця:

" ... На місячній доріжці зустрілись дві душі,
Одна - до Бога пішки, а інша – в грішний світ.
Одна – душа солдата, загиблого в бою,
А інша – немовляти, народжена в Раю.
І так би розминулись... але душа бійця
На іншу обернулася: знайоме щось з лица.
Сказала: «Гей, малеча, а нумо, хлопче, стій!
А як ім'я, до речі, матусеньки твоєї?»

Душа же немовляти була як чистий сніг:
«Мене чекає мати, аби я вчасно встиг...
Казав Господь, Галина - таке її ім'я,
Ось-ось народить сина, а син її – то я!
Мене на Землю жити Господь благословив,
Я маю народитись... ти вже там пожив?» -
Так у бійця спитало майбутнє немовля
(Воно ще знань не мало: що то таке – Земля?)

А той боєць «Галина» повторював ім'я ...
Та це ж його дружина чекала немовля.
Сплили перед очима щасливі ті роки:
Як він , ще був хлопчина й просив її руки...
Весілля і навчання, І пристрасті потік...
Він всі її бажання виконував, як міг.
Усе було чудово: вагітність – добрий знак!

І взяв він з жінки слово, що родиться козак!
А потім... сум в родині... в країну зло прийшло.
Галини очі сині зробилися мов скло.
«Не йди – вона просила – Бо смерть гуляє там.,
Скількох вже покосила, та їй тебе – не дам!»
Та він своїй дружині сказав приблизно так:
«Як друзів я покину, який же я козак?
Як гляну в очі сину, що з'явиться в цей рік?
Скажу, що в злу годину я за спідницю втік?»

Поцілував Галину і рушив на війну...
А потім..постріл в спину.. і запах полину....

Згадав боєць те стрімко й до немовля сказав:
«Ти бережи Галинку що краща буде з мам.
Пробач мені, дитино, вас з мамою підвів.
Та буду я невпинно з тобою з перших днів!
Дивитимусь із неба, як швидко ти ростеш,
А все що буде треба в житті ти сам знайдеш.
Обнімемося ж, сину, тобі час йти в життя
А я прикрию спину тобі із небуття»
На місячній доріжці невпинний душ потік:
Одні – до Бога пішки, хтось – в протилежний бік.

Народжуються діти, в воєнний час страшний,
І щоб їх захистити хтось винен йти у бій.
Але допоки в серці в жіночому любов,
Життя не перерветься, відроджуючись знов!

Пісня «Над землею тумани»

Учениця:

Тобі я дякую, солдате ,за життя,
За мирне небо в нас над головою.
Ти борешся за наше майбуття,
А я до сліз пишаюся тобою.
Горджуся так,що серце завмирає,
Я ледве вимовляю ці слова.
Не тільки в мене лиш душа ридає-
Ти знаєш,з нами плачуть небеса.
А ти не бійся,йди до перемоги,
А ми молитимемось тут.
Дітей малюнки - ваші нагороди,
Ваш оберіг, а може і статут.

Пісня «Дай Боже сили нашим солдатам»

На сцену виходять учні 5 класу.

Вірш «Хай буде мир!»

1. Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі.
І сльози щастя на своїх обличчях
Відчують всміхнені усюди матері.

2. Хай буде мир. Веселі будуть діти,
Спокійними скрізь стануть всі жінки
І перестануть думати ночами,
Що десь коханий гине на війні.

3. Хай буде мир й замовкнуть всі гармати.
Доволі крові, сліз, нещастя й бід...
Хай відпочине змучений боями
До праці звичний чоловічий рід.

4. "Хай буде мир!" - звертаються до Бога,
Чоло зросивши потом трударі,
Бо хочуть, щоб сміялись дзвінко діти
На нашій древній галицькій землі.

5. Хай буде мир віднині і довіку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі!
Хай у міцних обіймах всі народи
Ідуть у майбуття через віки.

Звучить пісня «Ні війні»

Учень:

Я вірю, я знаю: усе буде добре!
З надією в серці щодня я живу.
Я впевнена, чуєте: все буде добре!
Розвіє промінчик весняний пітьму.
Проб'ється, всміхнеться, засяє мов зірка,
Зігріє, обійме. Він спокій несе.
І з чистого аркуша нову сторінку
Жовто-блакитну яскраву почне.
Відродить, народить, уродить добряче,
Підійметься житом крізь всі бур'яни.
І більше, я вірю, ніхто не заплаче!
І будуть щасливі України сини!

Пісня « Буде Україна на землі! »

Лінійка-реквієм присвячена річниці

Революції Гідності

Герої не вмирають...

Просто йдуть...

Вчитель.

Патріотизм – це одна із ланок людського характеру. Він, подібно до любові, керує людською свідомістю, заставляючи робити великі і малі вчинки в ім'я своєї батьківщини. Патріотизм – величний вияв нескінченної любові до рідного краю. Патріотизм, як і честь виховує великих, сильних людей, які не рахуються із ціною свого життя і здатні пожертвувати ним заради рідної землі. Патріотизм породжує впевненість у собі, волю в перемогу, віру в свою націю, свій народ, він перетворює звичайну людину в безстрашну машину, яка не відчуває страху і болю, ідучи впевнено і безстрашно до своєї мети. Тоді мета патріота стає метою усього народу. Патріот живе у єдності зі своїм народом, він живе своїм народом, адже життя народу стає його життям.

Історія будь-якого народу містить періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього.

Вірність і мужність – ось головні риси героїв: вірність своєму ідеалу та мужність у втіленні цього ідеалу в життя. Вірність і мужність аж до смерті!

Герої творять дійсність, герої формують обличчя світу – вчора, сьогодні і завтра, бо вони готові віддати

все, і в тому числі своє життя, щоби досягнути свою мету, щоби здійснити свою мрію. Це герої залишили для нас здавалось би такі божевільні кличі: Або все – або нічого! Або пан – або пропав! Перемога або смерть!

Ведуча:

Україна не раз піднімалася з колін. Побита і ціла в ранах, та нездоланна для ворогів своїх, вона йшла ворогу під кулі, щоб захистити всіх своїх дітей. Терновим шляхом дійшла Україна до сьогоднішніх днів.

Ведучий:

І ось ми стали свідками як за три місяці Україна прожила цілу історичну епоху.

Ведуча:

22 листопада 2013 року заява влади призупинити підготовку до підписання угоди про Євроінтеграцію сколихнула народ України. По містах почали збиратися студентські протестні акції.

Учень:

Спохмурніла земля, коли звістка прийшла.

Як із вибором нас обдурили:

Знахабнілі чини, що свавіллям жили,

Курс в ЄС на «тайожний» змінили.

Учень:

Ми з протестом пішли, хто ж тоді, як не ми,

Нас в столиці зібралось немало.

І здригнувся Майдан, похитнувся весь клан,

Революція слово сказала.

Ведучий:

30 листопада у Києві на Майдан вийшли сотні молодих студентів, які всіляко підкреслювали мирний характер своєї акції. Злочинна влада вчинила замах на мирний протест і на декларовані цими молодими людьми загальноєвропейські цінності. Десятки протестувальників були по звирячому побиті спецпідрозділами міліції і у важкому стані потрапили до лікарень, а доля багатьох з них невідома і до сьогодні.

Ведуча:

Шокovanі замахом на основоположні права і свободи людини та побиттям мирних студентів, сотні тисяч українців вийшли на Майдан Незалежності, вимагаючи

покарання винних у побитті студентів та відставки злочинної влади.

Ведучий:

Після двох місяців мирних протестів підтримка мітингувальників зростала. Замість того, щоб мирно врегулювати ситуацію, 18 лютого тодішня влада на чолі з президентом Януковичем віддала злочинний наказ застосувати зброю і зробити «зачистку» Майдану, застосовуючи водомети, бронетранспортери і вогнепальну зброю.

Ведуча:

Постріл, другий, розірвалася тиша , і нестерпний біль... Кров, вогонь, стрілянина на ураження... Знову смерті, поранені, відірвані руки, проламані голови, вибиті очі, покалічені жінки, поранені священники.

Учень:

Хмари зловісні нависли над нами,

Сили ворожі нас довго гнітуть,

Станьмо ж до бою усі з ворогами,

Смерть або воля та згода нас ждуть!

Ведуча:

Справжні бої розгорталися в центрі Києва 18-20 лютого на вулицях Інститутській, Грушевського, на Європейській площі, майдані, у Маріїнському парку! Навколо вибухи, стогін, горе. До нас прийшла війна.

Ведучий:

Справжня кровопролитна війна. Нас намагалися винищити за бажання мати людську гідність і самим обирати своє життя. Настав той час, коли кожен українець мав зробити вибір: або ти станеш рабом, або будеш вільною людиною і житимеш у вільній державі.

Учень:

Ми ж не злякаємось! Гордо і сміло

Стяг піднесемо за правес діло,

Стяг боротьби за свободу народу,

Щоб панували скрізь воля та згода!

Ведуча:

На очах у всього світу влада розстрілювала свій народ. Майдан оточили з усіх боків, взяли у щільне кільце. Та люди не здавалися. Співали Гімн. Зі сцени лунали молитви, патріотичні пісні.

Учень:

В лави ставаймо, стяг піднімаймо,
Хай лине грізно могутній наш спів,
Гордо і сміло за правее діло
Вдаримо разом на всіх ворогів!

Учень:

Станьмо ж до бою, не згинуть ніколи
Ті, що поляжуть за щастя людей,
Ті, що життя віддадуть задля волі,
Ті, що у тюрми підуть з-за ідей!

Ведуча:

Проти мирних мітингувальників кинули Внутрішні війська, спецпідрозділ «Беркут», на дахах будинків розмістили снайперів, завозили проплачених «тітутшок». В один день тисячі мирних людей стали солдатами свого народу.

Учень:

Помста усім ворогам-супостатам,
Що закували народ в кайдани,

Помста і смерть всім царям, плутократам,

Нумо ж, до бою, всі праці сини!

Ведучий:

Вони йшли голіруч проти озброєних вишколених беркутівців. А у них під ногами зривалися світлошумові гранати, довкола свистіли кулі. Бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби, декого розстрілювали впритул, захоплювали і добивали поранених.

Ведуча:

На що мітингувальники «відповіли» камінням, бруківкою, яку розбирали прямо з-під ніг, петардами, та «коктейлями Молотова». Із засобів оборони у мітингувальників були тільки саморобні дерев'яні щити, дерев'яні палиці, барикади, створені з підручних матеріалів та палаючі автомобільні шини і їдкий дим, що густою хмарою оповив серце України – Київ..

Учень:

Палає Київ у вогні,
горять сталеві БТри
там на межі-передовій,
народ боронять волонтери.

Учень:

Палають шини і серця,
ніхто не хоче помирати,
Перед екраном матері
і там, і там їхні солдати..

Ведуча:

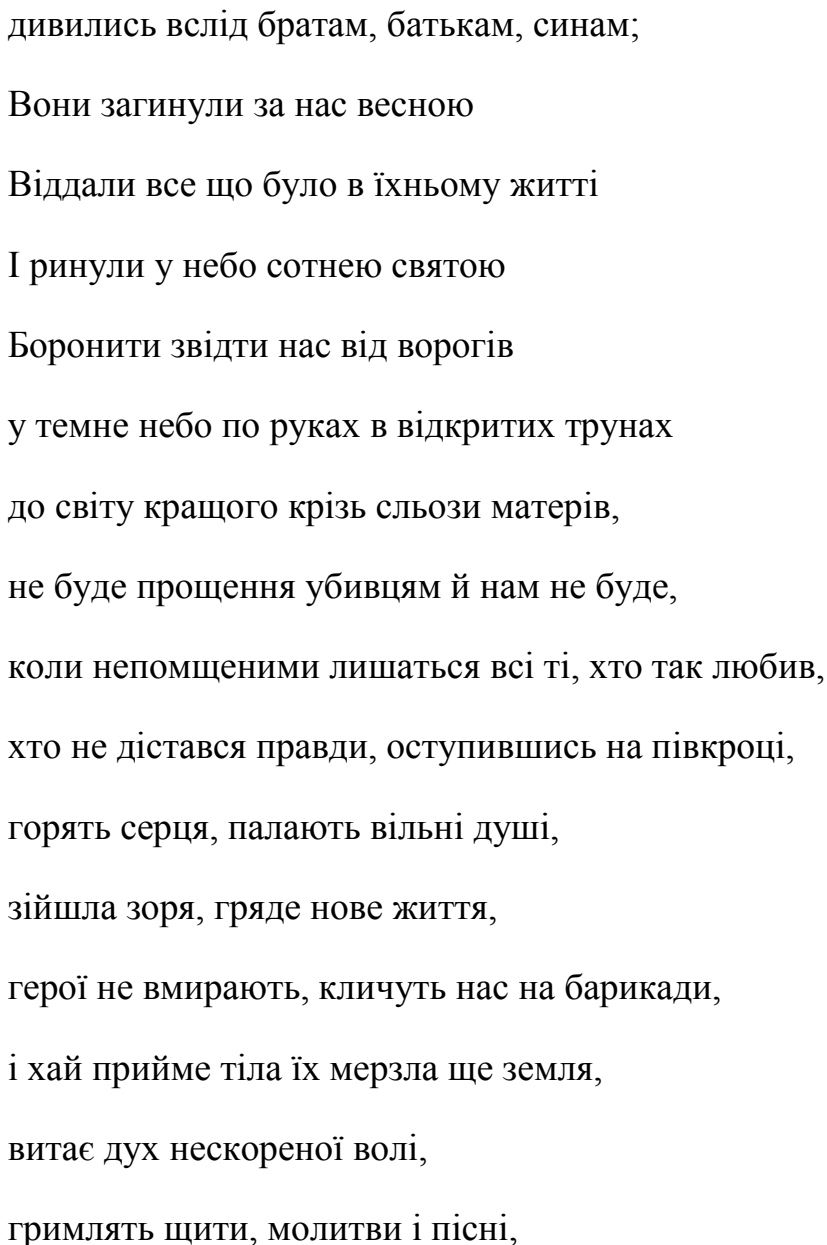
Тисячі поранених і майже 100 людей було вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед них – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури. Ця «Небесна Сотня» своїм життям викупили свободу для мільйонів українців і дає шанс збудувати нову демократичну правову державу.

Ведучий:

Безсмертні душі вбитих і закатованих відійшли у небеса, але вони вічно житимуть в народній пам'яті, бо «Герої не вмирають!»

Учень :

...і мовчки сотня непокорених героїв
відходила у чисті небеса,
і погляди знесилених мільйонів

дивились вслід братам, батькам, синам;
Вони загинули за нас весною
Віддали все що було в їхньому житті
І ринули у небо сотнею святою
Боронити звідти нас від ворогів
у темне небо по руках в відкритих трунах
до світу кращого крізь сльози матерів,
не буде прощення убивцям й нам не буде,
коли непомщеними лишаться всі ті, хто так любив,
хто не дістався правди, оступившись на півкроці,
горять серця, палають вільні душі,
зійшла зоря, гряде нове життя,
герої не вмирають, кличуть нас на барикади,
і хай прийме тіла їх мерзла ще земля,
витає дух нескореної волі,
гримлять щити, молитви і пісні,

рядами рівними між нас ідуть герої,
усі, хто голову поклав в ці темні дні.

З очей мільйонів – сльози потекли;
Серця мільйонів – болем умивались... .

Серця ж Героїв битись не могли,
І очі їхні вже не відкривались.

Відеокліп «Воїни світла»

Ведуча:

Ці люди – справжні герої. Вони загинули як герої і проводжають їх як героїв. В кожному районі, кожному місті й селі зупиняються процесії, що везуть домовини з тілами загиблих, і місцеві люди, навіть серед пізньої ночі, зі свічками в руках, в дощ і холод, зі слізьми на очах віддають останню шану героям.

Ведучий:

І вже сердець немає молодих,
Що билися за волю разом з нами.
Лиш чути материнський плач за них,

Який блукає довгими ночами.

*(До напівпрозорої чорної ширми підходить в чорній одежі
підходить мати, ставить запалену свічку і квіти)*

Мати:

Синочку, вже тебе нема,

Закрилися навіки очі твої,

Душа у вічність відійшла,

Ти так хотів добра й свободи

Й за це поклав своє життя.

А ти не гасни, нам весь час світи

Ясним вогнем, на промінь сонця схожим

Я вірю – ти серед святих

Перебуваєш там у Царстві Божім.

(Голос сина із-за напівпрозорої ширми)

Син:

Вибач, мамо, за те, що не зміг вберегтись

Від підступної снайпера кулі

Не почую повік, як у нашім саду

На весні закує зозуля.

Вибач рідна за те, що пішов на Майдан
Навіть супроти твоєї волі
Я хотів, усім серцем юначим бажав
Для України щасливої долі.

Вибач, ненько, за те, що в чорному вбрані
Ти згорьована будеш ходити.
Що серденько твоє споловинилось враз
І до віку вас буде боліти.

(Виходять син із матір'ю, ставлять квіти і запалені свічки)

Син:

- Як віднині з тим болем я житиму, мамо?

Як змиритися з тим, що у мене вже тата нема?

Він з простріленим серцем упав на Майдані,

На устах запеклось –

(З-за ширми голос батька)

Батько.

-Україна в нас, синку, одна.

Мати:

– Він пішов на Майдан і поліг за свободу.

Він цей вибір зробив, бо інакше не міг.

Розридався Дніпро і бурлить тихі води,

І червоною кров'ю розплакався сніг.

Син:

-Де ви, нелюди, де заховались по ночі?

Як вас носить земля, де вам місце лишив Ахілес?

Батько йшов уперед, він дивився вам в очі,

І цей погляд навічно злетів до небес.

(Виходить Ідруг загиблого, ставить квіти і свічку)

Друг:

Ти ненавидів, любив, збивав долоні,

Щоб країна не лишилася самотня,

І тебе, ллючи косі дощі солоні,

Прийняла до лав своїх Небесна Сотня,

І ти став хрещеним сином того неба –

Неба чистого, без гумового диму.

І нікому тут доводити не треба –

Ти віддав своє життя за Україну.

(Голос 2 друга з-за ширми)

Друг:

-Я не був героєм і хотів лише жити,
Але пульс зупинився від пострілу ката.
Навіть мертвим я не покину битву,
Я й з неба вам буду допомагати.

Лиш не зупиняйтесь, вставайте, боріться,
Не може тривати вічно облога!
Нас не зупинить жодна міліція,
Єдиний вихід – це перемога!

(Виходить 1 брат, ставить квіти і свічку)

Брат:

- Чи чуєш, брате, Україна плаче?

Увесь Майдан співає “Пливе кача”...

(Голос 2 брата з-за ширми)

Брат: – Та так, Устиме, вони нас не бачать,

Тому-то плачуть, от тому-то й плачуть.

Друг: Сусіде,

Брат: брате,

Мати: і синочку,

Син: й тату,

Разом: Чому на небо вас пішло багато?

(Голос з-за ширми)

Всі: – Тепер небесна сотня ми крилата,

Щоб зберігати, вас оберігати!..

Ведуча:

Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях.

Звучить гімн Майдану «Плине кача»

Ведучий:

Хай палають свічки пам'яті загиблих героїв «Небесної Сотні» у наших серцях, а розмірений бій хронометра

відчеканить час скорботи, душевного болю і жалю.....
Тож хвилиною мовчання вшануємо невмирущу пам'ять
про загиблих героїв Небесного Війська.

(Хвилина мовчання)

Учень.:

Небесна Сотня – то в серцях вогонь.

Він гаряче палав за Україну.

Віднині тихим співом заспокой

Ти, земле рідная, свою дитину.

Небесній Сотні шана й молитви,

За чисті душі, що злетіли в небо.

Їм шлях високий Боже, освяти.

І в мирі, Господи, прийми до себе.

Відеокліп «Небесну сотню, Господи прийми»

Ведучий:

Тисячі людей ідуть на Майдан віддати шану Героям
Небесної Сотні, запалюють свічки і ставлять квіти.

Здається, що всі квіти Землі перенеслися на Майдан.
Оживає Майдан – оживає Україна.

Учень

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.

Учень

До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.

Учень

Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях

Ніколи не вкрити ганьбою!

Пісня «Україно моя»

Вчитель:

Тоді, коли кожен українець запалить у своїй душі вогник патріота, весь народ понесе його у своїй дорозі. Патріотизм кожного із нас, любов до ближнього і до країни повели б державу вперед.